

1. Guds nåd
2. Kristi förtjänst
3. Rättfärdiggörelse genom tro
4. Den som inte tror skall förgås

Påskens evangelium

”Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte skall förgås, utan ha evigt liv.” Joh. 3:16

Den kända bibelversen Joh. 3:16 har kallats ”lilla Bibeln”, därför att den ger oss hela Bibelns budskap som i ett nötskal. Den sammanfattar underbart evangelium, Skriftens huvudlära. Om detta ställe säger Luther, att man borde skriva den ”i hjärtat med guldbokstäver, eller åtminstone, att varje kristen lärde det sig utantill och en gång om dagen upprepade de för sig själv”.

Versen är ett koncentrat av frälsningshistoriens huvuddata, av Långfredagens och Påskdagens stora händelser och Guds syfte med dessa. Den sammanfattar den treenige Gudens verk. Alla tre trosartiklarna är invävda i denna vers, vars ord och sanning fått frälsa oräkneliga skaror av människor från syndens förnedrande slaveri. Ur det evangelium som talar här stiger den nya skapelsen fram – den vars slutliga härlighet vi ännu inte sett, men som alla sanna kristna ser fram emot med glädje och förväntan.

Man kan inte nog begrunda denna vers. Den har ett djup som är outtömlig. Orden blir aldrig slitna och förlorar aldrig sitt intresse för kristna. Joh. 3:16 är en diamant, vars gnistrande skönhet vi kan betrakta från olika sidor och ständigt på nytt förundra oss över vad vi ser. Men det är också en vers, vars dyrbara innehåll vi måste värna om och försvara mot Satans alla attacker i form av villfarelser som

vill tömma den på sin gudomliga sanning och kraft. Kan inte denna vers bevaras ren inom kyrkan, så blir allt annat fel, och vi har snart inget kvar som kan kallas kristendom.

Vi skall nu låta Joh. 3:16 tala till oss om Guds nåd, Kristi förtjänst och tron – alla vanligt förekommande begrepp inom luthersk kristendom.

[^]

1. Guds nåd – ”Ty så älskade Gud världen...”

Här ser vi Guds inställning till världen: Han älskar den. Fast många i dag tar det som något självklart att ”Gud är kärleken”, så är han det inte alls på det sätt som nutidsmänniskan vanligen uppfattar det, nämligen som att det skulle vara Guds plikt eller ”yrke” att älska, förlåta och överse med människornas mer eller mindre stora skavanker. Många tar det för givet, om nu Gud finns, att vi är värda hans kärlek, godhet och omsorg. Man blir då besviken och förgrymmad på Gud, när livet trasslar till sig. Eller så blir man djupt konfunderad över förekomsten av svält, krig, katastrofer, sjukdomar och andra lidanden som drabbar människorna. ”Hur kan Gud tillåta?” är en av den moderna människans vanligaste frågor, när hon kommer in på ämnet religion.

I själva verket är det ett mycket chockerande och uppseendeväckande påstående, att Gud skulle älska världen. Världen är en grym och blodtörstig värld. Människorna bryter på alla upptänkliga sätt dagligen och stundligen mot Guds bud. De hånar och vanäror Guds majestät med avgudadyrkan, de bedrar, bestjäl, hatar och mördar varandra, de är fulla av själviskhet, girighet och onda begär. Listan av bestialiteter och perversiteter som begås av människor kan göras hur lång som helst. Alltsammans bevisar och bekräftar bara vad Bibeln lär om människans natur efter syndafallet: hon är ond och ogudaktig av arv och ohejdad vana, född med ett djupt syndafördärv.

Det är denna människovärld som enligt Joh. 3:16 är föremål för Guds kärlek. Det finns inget i den som gör den

älskvärd, som motiverar Gud att älska den. Ingen människa är värd Guds kärlek. Tvärtom – vad världen förtjänar är Guds heliga vrede, hans avsky och hat. Om Gud i ett nu utplånade världen, så som han gjorde med Sodom och Gomorra, så vore det inget att förvåna sig över. Det förvånansvärda är att han ännu inte har gjort det.

Guds kärlek är således inte självklar. Det är högst märkligt, att Gud, vars väsen är helighet och rättfärdighet, och som enligt Skriften är som *”en förtärande eld”* (Hebr. 12:29) över allt ont, ändå har älskat och fortfarande älskar den värld som på allt sätt står honom emot.

Det främsta beviset på denna kärlek är att han sände sin enfödde Son i världen för att frälsa den. Det som drev honom till detta var enbart hans barmhärtiga sinnelag, hans kärlek och godhet mot sina fiender, mot dem som inte förtjänade den. Det var en akt av ren nåd. Guds nåd innebär alltid ett givande och ett aktivt ingripande till hjälp och frälsning. Riktningen för nåden är uppifrån och ner – detta som är så förhatligt för den stolta människan. Hon vill ha kärlek och barmhärtighet på ett mer jämställt plan. Men i Bibeln är Guds nåd den Högste härskarens nåd.

Nåd är ett mycket centralt begrepp i den Heliga Skrift. I Nya testamentet är Guds nåd (grek. *charis*) oupplösligt förbunden med Sonen och hans gärning. Nåd är Guds godhet mot syndare för Kristi skull. Dess främsta uttryck är syndernas förlåtelse.

[^]

2. Kristi förtjänst – ”att han utgav sin enfödde Son...”

Människans religion går ut på att ge gudomen offer i form av gärningar och prestationer av olika slag. I kristendomen är det tvärtom. Gud ger världen och människorna ett offer. Han ger oss sin Son, som blir *”Guds lamm, som borttager världens synd”* (Joh. 1:29), det fullkomliga offer som är Påskens evangelium.

Guds Son har kommit ned från himmelen och blivit människa. Frivilligt och i fullt samförstånd med Fadern och

den Helige Ande blev han tidigt ”*ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stod under lagen*” (Gal. 4:4-5). I alla människors ställe har han tillfredställt både lagens alla krav och dess stränga dom. Han har levt ett fullkomligt liv i kärlek, utan synd. Och han har gått in under Guds och lagens vrededom över alla människor. På korset bar han straffet för all synd på jorden. Han blev ”*en förbannelse för vår skull*” (Gal. 3:13). Det vi aldrig skulle förmå, ”*det gjorde Gud, då han, för att ta bort synden, sände sin Son i syndigt köttets gestalt och fördömde synden i köttet*” (Rom. 8:3).

Hela denna ställföreträdande gärning – Kristi *satisfactio vicaria* – är utförd utan vår medverkan. Kristus ensam har ödmjukat sig och blivit lydig, ”*ja, intill döden på korset*” (Fil. 2:8). Det är hans förtjänst alltsammans. Frälsningens grundval är Kristus allena.

När Nya testamentet beskriver Kristi förtjänst, hans dyra återlösningsverk, så använder det för det mesta uttryck som betyder befria, friköpa, förlossa (lösa ut en slav), gottgöra, blidka, sona eller motsvarande substantiv. Så säger t.ex. Jesus själv: ”*Människosonen har ju kommit, inte för att låta tjäna sig, utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många*” (Mark. 10:45).

Luther har i sin förklaring till den andra artikeln på ett mästerligt sätt sammanfattat Bibelns lära om Kristi förtjänst med orden: ”*vilken förlossat, förvärvat och vunnit mig, förtappade och fördömda människa, ifrån alla synder, ifrån dödens och djävulens våld, inte med guld eller silver utan med sitt heliga och dyra blod och med sitt oskyldiga lidande och död*”.

På Långfredagen bar Kristus fram sig själv som ett heligt offer på Golgata altare. Han erlade där den hela och fulla lösepenningen för alla synder. Ett offer som skall sona allt ont lyfts upp inför Faderns ansikte. Men när vi hör om detta, måste vi alltid erinra oss, att det var ”*enfödde Sonen*” som gjorde det, han den unike, den enda människa om vilken det kan sägas, att han är av samma väsen som Fadern. Ingen människa, ingen skapad, kan erbjuda ett

offer, som är lösepenning för alla, som sonar all världens synd, betalar all skuld och stillar all vrede. Guds dom kan inte människor, inte änglar eller andeväsen besegra. Det kan bara den göra som själv är Gud.

Men en än större dag än den stora offerdagen är Påskdagen, alldeles som aposteln säger: *"Kristus Jesus är den som har dött, ja, än mer, den som har uppstått"* (Rom. 8:34). På Påskdagen hörs nämligen det allt avgörande: Faderns offentliga uttalande eller utlåtande om Sonens offer. När Kristus uppväcks från det döda på tredje dagen, så är det inget annat än Faderns kraftiga och härliga proklamation om att offret är mottaget, gillat och godkänt, och att segern nu är vunnen över synden, döden och djävulen. Kristus som på Långfredagen gick in under allas synder förklaras nu fri från allas synder. Han uppstår som *"HERREN vår rättfärdighet"* (Jer. 33:16), som syndernas förlåtelse för hela världen. Vad som sker i uppväckelsens stund, är att Gud räcker eller ger tillbaka åt världen det enda giltiga och effektiva offer som avvänder Guds vrede. Han liksom pekar på den uppståndne och säger: *"Se, Guds lamm, som borttager världens synd!"*.

Så är Påskdagen för oss långt viktigare och härligare än Långfredagen. Ty hade inte uppståndelsen skett, så hade Långfredagens offer gått förlorat i ovisshetens dunkel. Ja, det är som aposteln säger: *"Om Kristus inte uppstått, så är er tro förgäves. Ni är då ännu kvar i edra synder"* (1 Kor. 15:17).

Det är Påskan som ger oss den fulla innebörden i orden *"att han utgav sin enfödde Son"*. Den uppståndne och levande Kristus är gåvan till världen, den gåva Gud vill att varje människa skall ta emot till liv och salighet i full visshet. Ty han *"utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull"* (Rom. 4:25).

[^]

3. Rättfärdiggörelse genom tro – "för att var och en som tror på honom inte skall förgås, utan ha evigt liv"

Påskens evangelium är till för att tas emot. Det fordrar tro.

Vi blir rättfärdiggjorda – frånräknade våra synder och tillräknade Kristi ”främmande” rättfärdighet – genom tron allena.

Men tron på evangelium är inget människan av egen kraft kan prestera. I den mån hon menar sig kunna det, är det alltid fråga om en falsk, egentillverkad tro, en död tro. Tron framställs inte någonstans i Skriften som en förtjänstfull gärning, som något som belönas med evangelium. Man kan inte köpa sig syndernas förlåtelse genom att vara duktig och tro. Tron står, så att säga, inte alls på lagens sida, utan på påskevangeliets sida. Den är bara ett mottagarinstrument, en tom hand som Gud lockar fram och får den att gripa och ta till sig frälsningens gåva. *”Ty av nåd är ni frälsta genom tro – och det inte av er själva, Guds gåva är det – inte av gärningar, för att ingen skall berömma sig”* (Ef. 2:8-9).

Det är viktigt att ha klart för sig, hur den saliggörande tron på Jesus uppstår. Vi kan inte tro av oss själva, säger Luther i förklaringen till tredje artikeln, ”utan den Helige Ande har kallat mig genom evangelium”. Vi möter den nådige och rättfärdiggörande Guden i evangelium, dvs. i nådemedlen, i Ordet och sakramenten. Där håller Gud fram vad som skall tros. Där räcker han oss Sonen och hans förtjänst och lockar och drar oss till tro. Så skapar den Helige Ande tro i våra hjärtan, och så uppehålls vi och bevaras i en sann och levande tro.

Rättfärdiggörelsen eller syndernas förlåtelse är ingen engångsföreteelse i det förflutna för snart två tusen år sedan. Den är Guds predikan här och nu till tro. *”Gud är den som rättfärdiggör”* (Rom. 8:33) står det, och han gör det i dag genom sitt levande och mäktiga tilltal och handlande i nådens medel. Vad som sker nu i vår tid är i sak alldeles detsamma som skedde på påskmorgonen: genom jordskalv, tom grav, änglars budskap och den uppståndne Sonens eget framträdande i ljuset ropade Gud ut evangelium för hela världen. Han förkunnade en underbar seger över synd, död och helvete. Och bestörta lärjungar såg, hörde och trodde – även skeptikern Tomas

tvivel besegradas.

Om än i mindre dramatiska former, så upprepar Gud den första Påskens predikan i Ordet och sakramenten. Nu liksom då räcker han oss offret – det glödande kolet från altaret (Jes. 6:6) – som renar från all synd, skänker frid med Gud och skapar nytt och evigt liv. Nu liksom då är detta till för hela världen. Nu liksom då kallar och drar Gud med denna predikan syndare till tro. Det är Påskens Gud och Påskens evangelium vi i dag möter i nådemedlen. Där firar vi alltid påsk.

Denna den lutherska kyrkans bibliska tro på Guds kraftiga och rättfärdiggörande handlande i nådemedlen hotas ibland att försvagas genom att man låter nådemedlen bara bli information och påminnelser om vad som skett i det förflutna. Men då töms evangelium på sin rätta kraft. Vi måste hålla fast vid att evangelium i dess olika former är Guds levande tilltal i dag. Det är *”en Guds kraft till frälsning för var och en som tror”* (Rom. 1:16). Luther säger på ett ställe – och det är typiskt för hans syn på nådemedlen: ”Även om Kristus utgavs för oss och korsfästes tusen gånger, så skulle alltsammans vara förgäves, om Guds Ord var frånvarande och inte blev utdelat och givet åt oss med uppmaningen: Detta är för dig, ta vad som är ditt!”

Så hänger allt i Joh. 3:16 samman. Gud rättfärdiggör av nåd för Kristi skull var och en som tror. De olika leden får inte skiljas från varandra, alldeles som det sägs i Konkordieformeln om rättfärdiggörelsen:

Dit hör med nödvändighet endast Guds nåd, Kristi förtjänst och tron, som i evangeliets löftesord mottager denna Guds nåd och varigenom Kristi rättfärdighet tillräknas oss, på grund av vilken vi får våra synders förlåtelse, försoning med Gud, barnskap och arvsrätt till det eviga livet. (SKB s. 582)

[^]

4. Den som inte tror skall förgås

Påskens glada evangelium innebär nu inte att alla blir frälsta. Joh. 3:16 säger indirekt, att den som förkastar

evangelium eller den erbjudna rättfärdiggörelsen skall förgås. Lilla Bibeln, som av många kristna uppfattas som enkel och okomplicerad kristendom, är vid närmare eftertanke inte så enkel. Den rymmer sanningar, som verkar strida mot varandra.

Jesus utgavs som ett fullkomligt offer, som avvänder Guds vrede över alla syndare. Vi är alla lösköpta *"med Kristi dyra blod, såsom med blodet av ett felfritt lamm utan fläck"* (Petr. 1:19). På Långfredagen sade den korsfäste, döende Kristus: *"Det är fullbordat"* (Joh. 19:30). På Påskdagen bekräftas detta av Fadern för hela världen genom Kristi heliga uppståndelse. Allt är fullbordat – inget fattas. Lagen och vreden har fått sitt. Över hela världen strålar Påskens och uppståndelsens ljus.

Och ändå har Guds vrede inte upphört. Ändå kan människor förgås, bli evigt förtappade. Bibeln talar ju klart och tydligt om Guds vrede som gällande även efter Påskan: *"Den som inte hörsammar Sonen, han skall inte få se livet, utan Guds vrede förblir över honom"* (Joh. 3:36). Ja, Guds vrede *"uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet"*, säger aposteln (Rom. 1:18) – alltså inte bara över den specifika otron.

Bibeln förkunnar således en tvåfaldig verklighet: Gud är både försonad och inte försonad, både vred och inte vred. Han både älskar och hatar syndare. Han är även i Nya testamentet den han alltid har varit: vredens och nådens Gud. Detta är för det mänskliga förnuftet något högst motsägelsefullt – och måste så förbli.

Den som genom tron är i Kristus *"kommer inte under någon dom utan har övergått från döden till livet"* (Joh. 5:24). Han har klivit in i den sfär, där Gud, den Helige, är idel nåd och kärlek: *"Så finns nu ingen fördömelse för dem som är i Kristus Jesus"* (Rom. 8:1). Den som tror evangelium blir rättfärdiggjord och frälst, *"men den som inte tror, han skall bliva fördömd"* (Mark. 16:16). Utanför Kristus, dvs. utan tro blir ingen salig. Man befinner sig då i den sfär där Guds vrede råder. Detta är odiskutabelt Bibelns klara och mycket allvarliga lära.

Det avgörande är alltså tron. Men även den är ju, som vi har sett, en Guds gåva, något som skapas i våra hjärtan genom den Helige Ande och evangelium. Här står vi nu slutligen inför en gåta som ingen här på jorden kan lösa. Frälsningen är av nåd, helt och hållet ett Guds verk. Varför går då somliga förlorade? Bibeln svarar: på grund av otro – ”*Ni har inte velat*” säger Jesus. Men det motsträviga hjärtat, otron, är ju allas utgångsläge! Varför blir då somliga frälsta och andra inte, fast de alla har samma syndafördärv och samma skuld?

Dessa frågor får här i tiden inget svar. Vål skall de få sin fulla lösning i härligheten. Men till dess måste de få stå där. Vi måste stanna vid gränslinjen till området för Guds outrannsakliga domar och göra som det står i Konkordieformeln: ”Om vi åter i denna fråga vilja stiga för högt och gå utanför denna gräns, så måste vi med Paulus lägga fingret på munnen, tänka och säga: Vem är du, människa, som vill gå till rätta med Gud?” Rom. 9:20 (SKB s. 667).

Försöker vi lösa detta mysterium, så hamnar vi snart på ett eller annat sätt i förnekelse av Guds kärlek till hela världen, av Sonens förtjänst, av omvändelsens och trons nödvändighet eller av vredens och den yttersta domens faktum.

Ingen av dessa sanningar får rubbas eller inskränkas, utan måste förkunnas av kyrkan så som de står i Bibeln. Då behåller vi Joh. 3:16 och Påskens härliga och kraftfulla evangelium rent och oförfalskat till liv och salighet för var och en som tror.

S Bergman

[[Lutheranen 1/1985](#)]

Ohederligt och klandervärt

I förra numret av Lutheranen nämnde vi, att vi försökt få till stånd lärosamtal med Lutherska Bekännelsekyrkan (LBK) framför allt om nattvardsläran. LBK har långt

omsider svarat oss i en skrivelse och där anfört en rad hinder för lärosamtal. Bl.a. hänvisar man till problemet att undertecknad och pastor Sten Rydh ”står under kyrkotukt” p.g.a. det sätt på vilket vi lämnade våra tidigare kyrkotillhörigheter. Att LBK inte är benägen att föra lärosamtal med oss i syfte att uppnå en sann, biblisk enighet må nu vara hänt. De är ju ingalunda tvungna till det.

Men LBK:s officiella svar, avfattat av doc. Seth Erlandsson, är värt att uppmärksammas ur en annan synvinkel. Det aktualiserar frågan om hur det rätteligen skall gå till, då en präst avser att lämna en kyrka av läromässiga skäl.

Vi har i en skrivelse hävdad, att det är ohederligt och klandervärt av en präst, som kommit att omfatta annan lära än den som bekänns av hans kyrka, att stanna kvar i kyrkan och där förfäkta eller sprida sin lära. Han bör i stället avgå och lämna kyrkan, sedan han tillkännagivit och redogjort för sin nya övertygelse. Denna allmänna princip, att ta konsekvenserna av sin tro, gäller oavsett om prästens läroupfattning är biblisk eller inte, oavsett om han tillhör en heterodox (villfarande) eller en ortodox (rättrogen) kyrka. Den moraliska skyldigheten är densamma i bägge fallen.

Om detta säger nu LBK följande:

Vi kan inte dela den uppfattningen att det skulle vara ”ohederligt och klandervärt” att föra fram det bibliska vittnesbördet inom en heterodox kyrka, innan man lämnar den. Det är tvärtom en skyldighet. Här skiljer vi oss markant från Lutherska Konkordiekyrkan och den praxis som t.ex. pastor Bergman tillämpade, när han lämnade svenska kyrkan. Han ville inte oroa eller splittra svenska kyrkans medlemmar med ett kraftfullt vittnesbörd om svenska kyrkans stora avfall och Guds ords klara lära. Han hänvisade, såvitt vi minns rätt, endast till att han ändrat lära (jfr Rydh) och gav beröm åt svenska kyrkan, samtidigt som han tog tillfället i akt att kritisera Biblicum.

Vi är alltid skyldiga att avlägga en klar bekännelse och genom Guds ords klara ljus söka rädda så många själar som möjligt från

villfarelsens mörker. En splittring bort från villfarelsen är påbjuden i Guds ord och bör befrämjas.

Här har vi nu med all önskvärd tydlighet LBK:s uppfattning väl dokumenterad: man skall stanna kvar ett tag i den falska kyrkan för att vittna och ”söka rädda så många själar som möjligt från villfarelsens mörker”. Hur länge sägs inte, men det kan ju knappast röra sig om någon kortare tid med tanke på att man måste hinna med att oroa och splittra kyrkans medlemmar och dessutom vinna så många själar som möjligt. Man kan överhuvud taget fråga sig, när en sådan ”skyldighet” kan anses vara fullgjord – i synnerhet i en vittfamnande folkkyrka som Svenska kyrkan. Ett kvardröjande i en heterodoxa kyrka kan med denna syn alltid försvaras med att man ännu inte avlagt ett tillräckligt kraftfullt vittnesbörd.

Hela detta sätt att se på saken är i grunden fel, och man får inte låta sig förvillas av den ömt uttryckta omsorgen om själarna.

Först och främst strider tillvägagångssättet klart mot Skriften, som aldrig på något enda ställe ger oss ens ett tillfälligt uppehållstillstånd i en kättersk kyrka – inte ens för att rädda själar. Har man fått insikt om att man står i kyrklig gemenskap med falsk lära och vet vad Skriften säger därom, så skall man bryta gemenskapen så fort det med hänsyn till vanlig administrativ ordning låter sig göra. Bibeln lär blott ett i detta sammanhang: ”Dra er ifrån dem” (Rom. 16:17). Vi hänvisar till Lutheranen nr 3/1983, där vi mer utförligt behandlat denna sak.

Det är just genom att bryta med den falska kyrkan som man visar rätt omsorg om själarna. Själva utträdet är det ”kraftfulla vittnesbördet”. Det finns, vad jag kan förstå, knappast något tydligare sätt att offentligt ta avstånd från en kyrka än att utträda. Först den som själv i lydnad för Guds Ord tagit steget ut kan sedan med rätt tyngd i sina ord mana till efterföljd.

För det andra strider förfarandet mot all moral. Redan den naturliga lagen, nedlagd av Gud även i hedningarnas

hjärtan (Rom. 2:14-15), säger oss, att det är ohederligt och klandervärt att låta sig avlönas av en arbetsgivare för visst arbete, men sedan använda arbetstiden, arbetsgivarens pengar, lokaler och utrustning för annat ändamål. I en pluralistisk kyrka som Svenska kyrkan är det förvisso mycket högt i tak. Prästerna tillåts ha vitt skilda åsikter i läran. De får öppet föra skarpa debatter och t.o.m. beskylla varandra för falsk lära, varna för avfall från Guds Ord osv. Det är rentav stimulerande och bra – ett tecken på liv – tycker somliga, att meningarna bryts mot varandra på detta sätt i kyrkan. Vad som egentligen är en pluralistisk kyrkas lära är naturligtvis svårt att säga. Men en sak är säker: att vara anställd av Svenska kyrkan och där ägna sig åt en verksamhet som syftar till att få medlemmarna att utträda – det kan aldrig vara i överensstämmelse med Svenska kyrkans lära och ordning. Ingen anställs och avlönas för något sådant!

Vi har svårt att föreställa oss, att LBK själv skulle finna sig i att någon agerade på detta ohederliga och klandervärda sätt i deras eget samfund. Men det vi inte vill att andra skall göra mot oss, det skall vi inte heller göra mot dem. Även den s.k. gyllene regeln (Matt. 7:12) förbjuder sådana splittrande fasoner som LBK förordar som ”en skyldighet”.

LBK säger på ett annat ställe i sin skrivelse: ”Det är aldrig ’ohederligt och klandervärt’ att förkunna den bibliska läran”. Ett sådant uttalande är i sammanhanget mycket försåtligt. Det finns en rad situationer, då det är absolut fel att förkunna den bibliska läran. Vi har t.ex. inte rätt att under olika former av tvång pracka den kristna läran på människor, inte rätt att ockupera andras predikstolar för att säga dem sanningen, inte rätt att bedriva infiltrerande verksamhet inom andras samfund osv.

Det är ingalunda bara en fråga om *att* förkunna den bibliska läran, utan också i högsta grad en fråga om *när, var och hur*. Det apostoliska ordet om att träda upp ”i tid och otid” (2 Tim. 4:2) ger ingen dispens från moraliska aspekter. Vi får inte bli sådana som ”gör vad ont är, för att gott måtte komma därav” (Rom. 3:8).

LBK har några f.d. präster i Svenska kyrkan. En del av dem hade en långdragen och slingrig väg ut ur Svenska kyrkan, kantad av skrivelser, utfall och anklagelser mot kyrkan, biskopar och domkapitel m.fl. Många av de olustigheter som förekom har jag svårt att se som "ett kraftfullt vittnesbörd". De var närmast ett pinsamt vittnesbörd om hur utträde p.g.a. ändrad övertygelse inte skall gå till.

Sådana här saker kan man trots allt ha ett visst överseende med, när det sker av oförstånd eller bristande insikt i en oklar brytningstid. Men i dag vet Seth Erlandsson, att det inte var Svenska kyrkan som ändrade sig under hans tid där och blev heterodox. Hon var det långt tidigare. Det var Seth Erlandsson m.fl. som ändrade sig och kom att omfatta en lära som icke var förenlig med medlemskap i Svenska kyrkan.

Därför är det uppseendeväckande och allvarligt, när han och LBK nu säger, att de "markant" skiljer sig från oss i synen på hur kyrkogemenskap skall brytas. LBK ondgör sig över den "praxis" som jag tillämpade, när jag lämnade Svenska kyrkan, och som pastor Rydh tillämpade, då han lämnade LBK.

Vilken praxis var det då vi använde? Samma som många andra präster, som har lämnat en kyrka och övergått till en annan. Jag begärde helt enkelt mitt avsked p.g.a. ändrad lärouppfattning. Denna klagade jag för min arbetsgivare, biskop och domkapitel, vilka var helt överens med mig om att min nya syn var oförenlig med Svenska kyrkans lära. Min avskedsskrivelse, med angivande av skälen till mitt beslut att lämna Svenska kyrkan, kom också att publiceras i pressen. Jag blev vänligt och korrekt behandlad av biskop och domkapitel och min begäran om snar behandling av min avskedsansökan villfors.

Vad jag däremot inte gjorde var att använda Svenska kyrkans predikstol till att bedriva propaganda för min nya lära – inte ens i min avskedspredikan passade jag på att mana åhörarna till att i min efterföljd lämna Svenska kyrkan Vilket svek enligt LBK!

Men vi har faktiskt satt vår ära i att inte ”oroa och splittra” på det sätt som LBK menar att man skall göra. Att stanna kvar i en kyrka under en viss tid för att värva så många anhängare som möjligt och sedan dra ut är ohederligt och klandervärt. Så uppstår utbrytarkyrkor, och vi vill under inga omständigheter att Lutherska Konkordiekyrkan skall bli betraktad som en sådan.

Att jag vid mitt utträde ”gav beröm åt svenska kyrkan” kan jag inte erinra mig. Men jag tillstår gärna, att jag inte alls är främmande för att ge beröm åt enskilda företrädare för Svenska kyrkan. Vi är nämligen inte av den uppfattningen att allt är svart ens inom Svenska kyrkan. Fortfarande finns där församlingar som har förmånen att ha relativt ortodoxa herdar. Fortfarande finns där många goda kristna. Fortfarande hörs röster som G.A. Danells. Att som kristen tillhöra Svenska kyrkan är inte liktydigt med att man måste gå förlorad. Det är något som endast gäller den som mot bättre vetande står kvar i en falsk kyrka.

Vi har inget behov av att bygga vår kyrkas existens på någon svartmålning eller skräckbild av något annat samfunds tillstånd. Vi vill bygga på Guds bud: att en kyrka skall ha enhetlig lära i överensstämmelse med den Heliga Skrift. Och vi inbjuder alla som vill lyssna till en sådan gemenskap.

Till sist påpekar LBK, att jag vid mitt utträde kritiserade Biblicum. Det är sant, att jag på fråga av journalister sade att jag inte tillhörde Biblicum, och att jag kort tog avstånd från institutets sätt att agera inom Svenska kyrkan och varnade för det. Men hur rätt hade jag inte. Drygt tio år efter har LBK och Biblicum ännu inte fattat, att det finns ett samband mellan evangelium och moral.

S.B.

[^]

